

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกกับความสำเร็จของ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดฉะเชิงเทรา
The Relationship Between External Factors and Business
Success of Small and Medium Enterprises
in Chachoengsao Province

เชาวลิต ประสิทธิ์^{1*} กนกพร ชัยประสิทธิ์²

Chawalit Prasit^{1*} Kanokporn Chaiprasit²

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 2) ศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอก และ ความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกกับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจำนวน 393 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และวิเคราะห์สหสัมพันธ์ ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยทั่วไปของกิจการ ประกอบด้วย ขนาดของ

^{1,2} คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

*Corresponding author e-mail: chawalit_p@mail.rmutt.ac.th

(Received: March 8, 2019; Revised: April 20, 2019; Accepted: May 7, 2019)

กิจการ รูปแบบของกิจการ ลักษณะกิจการ จำนวนพนักงาน และระยะเวลาในการดำเนินกิจการ ตัวแปรภายนอก คือ การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย การเติบโต การทำกำไร และความมั่นคงทางธุรกิจ

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการส่งผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยลักษณะกิจการ จำนวนพนักงานที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของกิจการแตกต่างกัน ระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมและเทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ในระดับปานกลาง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

คำสำคัญ: ปัจจัยภายนอก ความสำเร็จของธุรกิจ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the general factors of business that affect the success of small and medium enterprises, 2) to study the importance levels of external factors and the success of small and medium enterprises and 3) to study

the relationship of external factors and the success of small and medium enterprises. The sample used in this study was 393 entrepreneurs of small and medium enterprises in Chachoengsao Province. The research instrument for collecting data was a questionnaire. The statistics used for analyzing the data were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test statistic, one way ANOVA and correlation analyse at the significance level of .05. Variables used in analyzing general factors's data of business consist of size of business, types of business structures, forms of business, number of employees and length of business. The external variables were politics, economic, society and culture, and technology. The dependent variable was the success of small and medium enterprises consist of growth, profit capability and business stability.

The results of the study found that general factors of business effected to the success of small and medium enterprises in Chachoengsao Province which have a difference of forms of business and number of employees were affect the difference of small and medium enterprises's success. The overall importance level of external factors and the success of small and medium enterprises were at the moderate level. The result of relationship analysis fount that the external environment factors consists of politics, economic, society and culture, and technology had a

relationship to the success of small and medium enterprises in Chachoengsao Province at the moderate level with the significance of .05

Keywords: External Factors, Business Success, Small and Medium Enterprises

บทนำ

บทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (small and medium enterprises: SMEs) เป็นพลังสำคัญที่สนับสนุนการเติบโตในทุกภาคส่วนของเศรษฐกิจไทย เป็นเสมือนฟันเฟืองที่ทำให้เครื่องจักรใหญ่ของประเทศเดินไปข้างหน้าได้ เป็นกลไกช่วยกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปสู่ภาคประชาชนจากตัวเลขของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2560) แสดงโครงสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (gross domestic product: GDP) ของประเทศ จำแนกตามกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และตามขนาดวิสาหกิจใน ปี พ.ศ. 2559 พบว่า โครงสร้างผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของภาคนอกเกษตร ยังคงมีวิสาหกิจขนาดใหญ่เป็นตัวขับเคลื่อนที่มีความสำคัญ โดยมีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ คิดเป็นร้อยละ 43.4 ขณะที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสัดส่วนร้อยละ 42.2 โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 เป็นต้นมา พบว่า สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมปรับตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่องจนมีสัดส่วนใกล้เคียงกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดใหญ่ แสดงถึงบทบาทต่อเศรษฐกิจของประเทศที่มีมากขึ้นเรื่อย ๆ

ปัจจุบันเศรษฐกิจไทยกำลังเข้าสู่บริบทใหม่ที่ เรียกว่า “Thailand’s New Normal” จากในอดีตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเคยมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 5 แต่ในทศวรรษต่อไปอาจโตเฉลี่ยได้เพียงร้อยละ 3 เท่านั้น สำหรับสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดจากสาเหตุหลายด้าน อาทิเช่น การที่สังคมไทยกำลังกลายเป็นสังคมผู้สูงอายุ ปัญหาหนี้ครัวเรือนที่สูง ปัญหาของธุรกิจแต่ละภาคส่วน รวมถึงภาวะเศรษฐกิจโลกยังมีความผันผวน เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ อาทิ การออกจากสหภาพยุโรปของสหราชอาณาจักร การปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยของธนาคารกลางสหรัฐอเมริกา และความผันผวนของราคาน้ำมันดิบในตลาดโลกเป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อภาวะเศรษฐกิจ และถือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจ (มูลนิธิสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง, 2559) เมื่อผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องเผชิญกับปัจจัยแวดล้อมทางธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และโดยเฉพาะเทคโนโลยี ซึ่งล้วนมีความสำคัญกับการดำเนินธุรกิจ การปรับตัวให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงจึงเป็นทางออกสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของธุรกิจ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และที่กำลังจะเกิดมากขึ้นในอนาคต ล้วนเป็นความท้าทายที่ทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำเป็นจะต้องเรียนรู้และเตรียมพร้อมรับมือ

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม คาดการณ์ว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมที่แท้จริงของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2560-2564 แต่เพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลงเล็กน้อย โดยในระยะสั้น พบว่า ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ กำลังซื้อของผู้บริโภคยังไม่ฟื้นตัว เศรษฐกิจไทยมีอัตราการ

เติบโตที่ลดลง การขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต ประกอบกับต้นทุนวัตถุดิบที่มีแนวโน้มสูงขึ้น การแข่งขันที่สูงขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกภูมิภาค ทั้งนี้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะได้รับผลกระทบจากสาเหตุข้างต้นมาก หากไม่มีการแก้ไขอาจทำให้ปัญหาดังกล่าวกลายเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจของ SMEs ในระยะยาวได้ (มูลนิธิสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง, 2559)

ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลกระทบต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผลกระทบมีทั้งปัจจัยเชิงบวก และปัจจัยเชิงลบ โดยมีหลักการสำคัญ คือ การวิเคราะห์ให้เห็นถึงอุปสรรคและโอกาสที่จะกลายเป็นปัจจัยหลัก ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีสาระสำคัญที่ การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกซึ่งประกอบไปด้วย ปัจจัยด้านการเมือง เศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมและเทคโนโลยี เป็นแนวความคิดหลักในการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
2. เพื่อศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอก และ ความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกกับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประกอบกิจการในจังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งมีจำนวนสถานประกอบการทั้งสิ้น 21,741 บริษัท (สำนักงานสถิติจังหวัดฉะเชิงเทรา, 2560) การสุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษา ได้ทำการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของ Yamane (1973) ขนาดของกลุ่มตัวอย่างคือ 393 ตัวอย่าง โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม โดยแบบสอบถามจะครอบคลุมปัจจัยสำคัญทั้ง 3 ส่วน ได้แก่ ปัจจัยทั่วไปของกิจการ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีขั้นตอนการพัฒนาแบบสอบถามดังต่อไปนี้

ปัจจัยทั่วไปของกิจการ พิจารณาจากข้อมูลพื้นฐานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากนั้นทำการกำหนดเป็นรายข้อคำถาม แบ่งออกเป็นด้านขนาดของกิจการ รูปแบบของกิจการ ลักษณะของกิจการ จำนวนพนักงาน และระยะเวลาในการดำเนินกิจการ โดยมาตรวัดเป็นแบบนามบัญญัติ (nominal scale) และมาตรวัดแบบอันดับ (ordinal scale)

ปัจจัยภายนอก เป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจาก ศิริญา ตังณมิตร (2558) ที่ปรับปรุงมาจาก แนวคิดทฤษฎีการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก ได้รับขอบเขตของสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรออกเป็น 4 มิติ ได้แก่ การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี โดยแบ่งมาตรวัดออกเป็น 5 ระดับแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) สำหรับการวัดความคิดเห็นของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อตัวแปรสภาพแวดล้อมภายนอกองค์กรทั้ง 4 ด้าน

ปัจจัยความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงมาจาก ปภพพล เต็มธีรกิจ (2555) ได้ระบุขอบเขตเกี่ยวกับความสำเร็จของการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ การเติบโต การทำกำไร และความมั่นคงทางธุรกิจ โดยแบ่งมาตรวัดออกเป็น 5 ระดับ แบบมาตราส่วนประมาณค่า สำหรับการวัดความคิดเห็นของ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อตัวแปรปัจจัยความสำเร็จ
ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3. การวิเคราะห์ทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติเชิงอนุมาน การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยทั่วไปของกิจการต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะใช้สถิติเปรียบเทียบ t-test สำหรับการเปรียบเทียบไม่เกิน 2 กลุ่ม และใช้ F-test สำหรับการเปรียบเทียบตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป และพิจารณาค่า test of homogeneity of variances พร้อมทั้งทดสอบความแตกต่างรายกลุ่ม เป็นรายคู่ในส่วนวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson correlation ระหว่างตัวแปร เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ซึ่งพิจารณาว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กันในระดับใด จะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

4. การแปลผลข้อมูล

การแปลผลข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยภายนอก และความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในส่วนนี้จะกำหนดเกณฑ์สำคัญในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยระดับการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยกำหนดระดับการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามต่อปัจจัยต่าง ๆ ข้างต้นออกเป็น 5 ระดับ จากการคำนวณสูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 &= \frac{(5 - 1)}{5} \\
 &= .8
 \end{aligned}$$

การแปลความหมายระดับคะแนนเฉลี่ย

4.21-5.00	หมายถึง	สูงมาก
3.41-4.20	หมายถึง	มาก
2.61-3.40	หมายถึง	ปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	ต่ำ
1.00-1.80	หมายถึง	ต่ำมาก

การแปลความระดับความสัมพันธ์ ซึ่งพิจารณาว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กันในระดับใด จะพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2549)

- ค่า r มีค่ามากกว่า .90 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
- ค่า r มีค่าระหว่าง .70-.89 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
- ค่า r มีค่าระหว่าง .30-.69 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
- ค่า r มีค่าระหว่าง .01-.29 แสดงว่า มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
- ค่า r มีค่าเท่ากับ 0 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ปัจจัยทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมผู้ตอบแบบสอบถาม

ขนาดของกิจการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่เป็น วิสาหกิจขนาดย่อม จำนวน 210 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 53.44 ที่เหลือวิสาหกิจขนาดกลาง จำนวน 183 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 46.56

รูปแบบกิจการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่ เป็นห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล 290 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 73.79 กิจการส่วนบุคคล 89 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 22.65 ที่เหลือจัดตั้งเป็นวิสาหกิจชุมชน 14 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.56

ลักษณะกิจการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่ มีลักษณะเป็นกิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ 288 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 73.28 กิจการค้าปลีก 76 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 19.34 ที่เหลือเป็นกิจการค้าส่ง 29 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 7.38

จำนวนพนักงาน พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงานไม่เกิน 15 คน จำนวน 151 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 38.42 รองลงมาได้แก่จำนวนพนักงาน 51 - 200 คน จำนวน 115 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 29.26 จำนวนพนักงาน 16-50 คน จำนวน 97 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 24.68 และจำนวนพนักงาน 200 คนขึ้นไป จำนวน 30 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 7.64 ตามลำดับ

ระยะเวลาในการดำเนินกิจการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินกิจการ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 170 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 43.26 รองลงมา ได้แก่ ระยะเวลาในการดำเนินกิจการ ระหว่าง

5 - 10 ปี จำนวน 111 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 28.24 ระยะเวลาในการดำเนินกิจกรรมอยู่ระหว่าง 10 - 15 ปี จำนวน 75 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 19.08 และระยะเวลาในการดำเนินกิจการต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 37 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.42 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอก

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับของปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายนอก	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านการเมือง	2.13	1.04	ต่ำ	4
2. ด้านเศรษฐกิจ	2.67	.87	ปานกลาง	3
3. ด้านสังคมและวัฒนธรรม	3.46	.89	มาก	1
4. ด้านเทคโนโลยี	3.41	.86	มาก	2
ภาพรวม	2.62	.77	ปานกลาง	-

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอก พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญของปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.62 (S.D. = .77) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถเรียงอันดับได้ ดังนี้ ด้านสังคมและวัฒนธรรมผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.46 (S.D. = .89) ด้านเทคโนโลยีผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.41 (S.D. = .86) ด้านเศรษฐกิจ ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.67 (S.D. = .87) และด้านการเมือง ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญอยู่ในระดับต่ำ มีค่าเฉลี่ย 2.13 (S.D. = 1.04) ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาระดับความสำคัญของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลระดับของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ความสำเร็จของธุรกิจ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล	อันดับ
1. ด้านการเติบโต	2.95	1.06	ปานกลาง	2
2. ด้านการทำกำไร	2.84	1.13	ปานกลาง	3
3. ด้านความมั่นคงทางธุรกิจ	3.15	1.13	ปานกลาง	1
ภาพรวม	2.92	1.01	ปานกลาง	-

จากตารางที่ 2 ผลการศึกษาระดับความสำคัญของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.92 (S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็น รายด้านพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญทุกด้านอยู่ในระดับปานกลางสามารถเรียงอันดับได้ ดังนี้ ด้านความมั่นคงทางธุรกิจ มีค่าเฉลี่ย 3.15 (S.D. = 1.13) ด้านการเติบโต มีค่าเฉลี่ย 2.95 (S.D. = 1.06) และ ด้านการทำกำไร มีค่าเฉลี่ย 2.84 (S.D. = 1.13) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยทั่วไปของกิจการที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1

ปัจจัยทั่วไปของกิจการ	ความสำเร็จของธุรกิจ	
	Sig.	ผลการทดสอบ
ขนาดของกิจการ	.069	ปฏิเสธ
รูปแบบกิจการ	.571	ปฏิเสธ
ลักษณะกิจการ	.000*	ยอมรับ
จำนวนพนักงาน	.024*	ยอมรับ
ระยะเวลาดำเนินกิจการ	.568	ปฏิเสธ

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ค่า Sig. ขนาดของกิจการ รูปแบบกิจการ และระยะเวลาดำเนินกิจการมีค่าเท่ากับ .069 .571 และ .568 ตามลำดับ ซึ่งมีความมากกว่า .05 หมายความว่าขนาดของกิจการ รูปแบบกิจการ และระยะเวลาดำเนินกิจการ ที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และค่า Sig. ลักษณะกิจการและจำนวนพนักงานมีค่าเท่ากับ .000 และ .024 ตามลำดับ ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .05 หมายความว่า ลักษณะกิจการและจำนวนพนักงานที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เนื่องจากลักษณะกิจการและจำนวนพนักงานพบความแตกต่างเป็นรายกลุ่มจึงทำการทดสอบความแตกต่างรายกลุ่มเป็นรายคู่ต่อไป มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามลักษณะกิจการเป็นรายคู่

(I) ลักษณะกิจการ	(J) ลักษณะกิจการ	mean difference (I-J)	Std. Error	Sig.
กิจการค้าส่ง	กิจการค้าปลีก	-.2999	.1479	.113
	กิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ	-.5628	.1292	.000 [*]
กิจการค้าปลีก	กิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ	-.2629	.1146	.060

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามลักษณะกิจการเป็นรายคู่โดยใช้สถิติ Games-Howell พบว่า กิจการค้าส่งมีค่าเฉลี่ยน้อยกว่ากิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ โดยมีผลค่าเฉลี่ย -.563 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามจำนวนพนักงานเป็นรายคู่

(I) จำนวนพนักงาน	(J) จำนวนพนักงาน	mean difference (I-J)	Std. Error	Sig.
ไม่เกิน 15 คน	16 – 50 คน	-.098	.131	.450
	51 – 200 คน	-.359	.124	.004 [*]
	200 คนขึ้นไป	-.326	.201	.106
16 – 50 คน	51 – 200 คน	-.260	.138	.061
	200 คนขึ้นไป	-.227	.209	.280
51 – 200 คน	200 คนขึ้นไป	.033	.206	.872

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามจำนวนพนักงานเป็นรายคู่โดยใช้สถิติ LSD (least square difference) พบว่าจำนวนพนักงานไม่เกิน 15 คน มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่า 51 - 200 คน โดยมีผลค่าเฉลี่ย - .359 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตารางที่ 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกและความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ปัจจัยภายนอก	ความสำเร็จของธุรกิจ				
	r	Sig.	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง	อันดับ
ด้านการเมือง	.441	.000*	ปานกลาง	เดียวกัน	3
ด้านเศรษฐกิจ	.669	.000*	ปานกลาง	เดียวกัน	1
ด้านสังคมและวัฒนธรรม	.304	.000*	ปานกลาง	เดียวกัน	4
ด้านเทคโนโลยี	.481	.000*	ปานกลาง	เดียวกัน	2
ภาพรวม	.598	.000*	ปานกลาง	เดียวกัน	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวแปรที่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ปัจจัยภายนอกทุกด้านและภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยภาพรวมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .598 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยภายนอกทุกด้านมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในระดับปานกลาง สามารถเรียงอันดับได้ ดังนี้ ด้านเศรษฐกิจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .669 ด้านเทคโนโลยีมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .481 ด้านการเมืองมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .441 ส่วนด้านสังคมและวัฒนธรรม มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .304 ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปการวิจัย

ส่วนที่ 1 จากผลการศึกษาปัจจัยทั่วไปของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมผู้ตอบแบบสอบถามพบว่ากิจการส่วนใหญ่มีขนาดของกิจการเป็นวิสาหกิจขนาดย่อม คิดเป็นร้อยละ 53.44 มีรูปแบบกิจการเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญที่จดทะเบียนนิติบุคคล คิดเป็นร้อยละ 73.79 ลักษณะเป็นกิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ คิดเป็นร้อยละ 73.28 จำนวนพนักงานไม่เกิน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 38.42 มีระยะเวลาในการดำเนินกิจการ 15 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 43.26

ส่วนที่ 2 จากผลการศึกษาระดับความสำคัญของปัจจัยภายนอกพบว่า ผู้ประกอบการที่ตอบแบบสอบถามให้ความสำคัญของปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ด้านสังคมและวัฒนธรรม รองลงมาคือ ด้านเทคโนโลยี ตามด้วยด้านเศรษฐกิจ และ ด้านการเมือง ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 จากผลการศึกษาระดับความสำคัญของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ผู้ประกอบการมีระดับความคิดเห็นต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความมั่นคงทางธุรกิจ รองลงมาคือ ด้านการเติบโต และด้านการทำกำไร ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการ ซึ่งได้แก่ ลักษณะกิจการ และจำนวนพนักงาน ยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยลักษณะกิจการที่แตกต่างกัน และ จำนวนพนักงานที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแตกต่างกัน ส่วนปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีขนาดของกิจการ รูปแบบของกิจการ และระยะเวลาในการดำเนินกิจการปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยขนาดของกิจการ รูปแบบของกิจการ และระยะเวลาในการดำเนินกิจการ ที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่แตกต่างกัน

เมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามลักษณะกิจการเป็นรายคู่ พบว่า กิจการค้าส่งมีค่าเฉลี่ยความสำเร็จน้อยกว่ากิจการผลิตสินค้า/ให้บริการ และเมื่อทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตามจำนวนพนักงานเป็นรายคู่ พบว่า จำนวนพนักงานไม่เกิน 15 คน มีค่าเฉลี่ยความสำเร็จน้อยกว่าจำนวนพนักงาน 51 - 200 คน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า ปัจจัยภายนอกทุกด้านและภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในระดับปานกลาง โดยปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์สูงสุด รองลงมาคือด้านเทคโนโลยี ตามมาด้วยด้านการเมือง และด้านสังคมและวัฒนธรรม ตามลำดับ

การอภิปรายผล

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยทั่วไปของกิจการที่แตกต่างกัน มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่แตกต่างกัน

ขนาดของกิจการ จากผลการวิจัย พบว่าปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีขนาดของกิจการที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ขวัญปภัสสร จานทอง (2557) ที่ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยภูมิหลัง การมุ่งประกอบการ และเครือข่ายทางสังคมต่อความสำเร็จทางธุรกิจของผู้ประกอบการจังหวัดราชบุรี พบว่าขนาดของกิจการมีอิทธิพลเชิงบวกกับความสำเร็จของกิจการ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจการที่มีขนาดใหญ่ย่อมมีจำนวนพนักงานมาก จึงมีผู้ช่วยคิดช่วยปฏิบัติเพื่อให้กิจการประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น และเพราะกิจการมีพนักงานมากทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มผลการดำเนินงานให้มีรายได้และผลกำไรเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้สามารถดำรงกิจการต่อไปได้จึงทำให้กิจการยังมีขนาดใหญ่ขึ้นก็ส่งผลให้กิจการประสบความสำเร็จทางธุรกิจมากยิ่งขึ้นตามไปด้วย

รูปแบบกิจการ จากผลการวิจัย พบว่าปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีรูปแบบกิจการที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ชูเกียรติ จากใจชน (2546) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของธุรกิจขนาดย่อม พบว่า รูปแบบการถือครองเป็นเจ้าของกิจการหรือรูปแบบการจัดตั้งกิจการนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ประกอบการในการเลือกรูปแบบกิจการที่จะยังผลดีมากที่สุดแก่องค์กรของตนเป็นสำคัญ ซึ่งข้อเท็จจริงจากการสัมภาษณ์นั้น พบว่าแม้ผู้ประกอบการ

จะมีการจดทะเบียนเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทตามกฎหมาย แต่อำนาจสิทธิขาดในการบริหารจัดการทางพฤตินัยยังคงเป็นรูปแบบของคนเดียว จึงมีลักษณะเป็นภาพลวงตา โดยรูปแบบกิจการจะถูกพิจารณาจากเหตุผลและความน่าเชื่อถือทางภาพลักษณ์ของธุรกิจเป็นสำคัญ เป็นต้นว่าหากจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในรูปแบบห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท จะยังประโยชน์ต่อการรับคำสั่งซื้อในปริมาณมากได้ เพราะได้รับความเชื่อมั่นจากลูกค้ามากกว่าว่ามีทุนจดทะเบียน มีลักษณะองค์กรแบบมีโครงสร้าง สามารถส่งมอบสินค้าตามสัญญา สามารถได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากสถาบันการเงิน ในขณะเดียวกันสถาบันการเงินและแหล่งเงินทุนก็เชื่อมั่นในความสามารถในการชำระเงินกู้คืนได้ตามสัญญา

ลักษณะกิจการ จากผลการวิจัย พบว่าปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีลักษณะกิจการที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ วชรวิษ งามอินทรา (2561) ที่ศึกษาเรื่องธุรกิจค้าส่งค้าปลีกกฐกรณศึกษาธุรกิจค้าส่งค้าปลีกในภาคใต้ พบว่า ปัจจัยด้านการเข้าถึงเทคโนโลยี โดยเฉพาะระบบอินเทอร์เน็ต และระบบขนส่งที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ทำให้ภาคครัวเรือนบางกลุ่มหันมาสั่งซื้อสินค้า/บริการโดยตรงผ่านช่องทางออนไลน์เพิ่มมากขึ้นซึ่งนั่นมีส่วนช่วยให้ผู้ประกอบการผลิตสินค้า/บริการมีช่องทางการเข้าถึงผู้บริโภคเพิ่มขึ้น ในทางกลับกันผู้ประกอบการธุรกิจการค้าจำเป็นต้องมีการปรับตัวเพื่อให้ธุรกิจของตนสามารถอยู่รอดในสภาวะดังกล่าว

จำนวนพนักงาน จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีจำนวนพนักงานที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ รุ่งนภา ต่ออุดม (2550) ที่ศึกษาเรื่อง

ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรภาคการค้าในจังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเล็งเห็นว่าบุคลากรหรือแรงงานมีความสำคัญมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจ้างแรงงานให้พอเหมาะกับงานตำแหน่งงานในบริษัท จะมีผลทำให้พนักงานได้ใช้ความรู้ความสามารถของตนเองได้เต็มที่

ระยะเวลาในการดำเนินกิจการ จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการที่มีระยะเวลาในการดำเนินกิจการที่แตกต่างกัน มีความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ Indarti & Langenberg (2004) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเชิงประจักษ์หลักฐานจากประเทศอินโดนีเซียพบว่า ระยะเวลาในการดำเนินกิจการไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาเริ่มก่อตั้งหรือเวลาที่ยาวนานของการดำเนินงานนั้นไม่มีความเชื่อมโยงที่สำคัญกับความสำเร็จทางธุรกิจ

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย การเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และเทคโนโลยี มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยภายนอกมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล พึ่งทอง (2557) ศึกษาเรื่องปัจจัยภายในองค์กรและปัจจัยภายนอกองค์กรที่มีความสัมพันธ์กับการส่งออกของอุตสาหกรรมยางรถยนต์จากประเทศไทยพบว่า ปัจจัยภายนอกองค์กรมีอิทธิพลต่อการดำเนินธุรกิจอย่างยิ่ง เพราะองค์กรไม่สามารถกำหนดปัจจัย

ภายนอกได้เอง องค์กรจึงต้องมีการพยากรณ์ หรือมีการวางแผนสำรองสำหรับการแก้ไขปัญหาสำหรับอนาคต จึงเป็นการลดความเสี่ยงในการดำเนินธุรกิจลง และทำให้องค์กรมีจุดยืน มีความมั่นคง ความได้เปรียบคู่แข่งขันในอุตสาหกรรมเดียวกัน ส่งผลให้องค์กรมีความน่าเชื่อถือ มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้ผลงานวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sammut-Bonnici & Galea (2015) ซึ่งได้อธิบายความสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกกับความสำเร็จของธุรกิจ จำแนกได้ตามปัจจัยต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยทางการเมือง แม้ว่าเศรษฐกิจโลกส่วนใหญ่จะยอมรับรูปแบบการตลาดเสรี แต่การแทรกแซงจากรัฐบาลยังมีนัยสำคัญเกิดขึ้นในพื้นที่ที่มีความไม่สมบูรณ์ของตลาด การแทรกแซงทางการเมืองที่เฉพาะเจาะจงในตลาดมีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจในบางด้าน อย่างการควบคุมดูแลโครงสร้างพื้นฐานของประเทศโดยตรงของรัฐบาลหรือผ่านความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน โดยมีรัฐบาลเป็นผู้ควบคุม ดูแล วางกฎเกณฑ์เป็นส่วนใหญ่ ไทคอมนาคม สาธารณูปโภค และสถาบันการเงินถือเป็นตัวอย่างที่ดี เมื่อพิจารณาจะเห็นได้ชัดว่า หากสภาพแวดล้อมทางการเมืองเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลต่อโครงสร้างและการดำเนินงานของตลาดหรืออุตสาหกรรม การตรวจสอบปัจจัยข้างต้นอย่างต่อเนื่องในบางส่วนหรือทั้งหมดเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความมั่นใจว่ากลยุทธ์ของบริษัท สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป บริษัทจะได้รับประโยชน์จากการกลั่นกรองและประเมินสภาพแวดล้อมทางการเมืองที่กำลังดำเนินการหรือจะดำเนินการในอนาคต

2. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมต่าง ๆ ในรูปแบบที่แตกต่างกัน เพื่อเตรียมพร้อมรับมือ และสามารถปรับตัวให้อยู่รอดในการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจได้ บริษัทจำเป็นต้องมองเห็นรูปแบบพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กันระหว่างเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมให้ชัดเจน ในบางกรณีผลการเปลี่ยนแปลงอาจไม่ส่งผลเพียงระดับของอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงผลการดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศที่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม แนวโน้มทางสังคมกำหนดแบบแผน ประเพณี ทัศนคติ และรสนิยมของผู้บริโภค รวมถึงปริมาณความต้องการสินค้าหรือบริการ การติดตามแนวโน้มทางสังคมช่วยให้บริษัทสามารถปรับตำแหน่งผลิตภัณฑ์หรือบริการของตนให้พอดีกับความคาดหวังที่เปลี่ยนแปลงไปของผู้บริโภค

4. ปัจจัยทางเทคโนโลยี เทคโนโลยีสามารถใช้ประโยชน์จาก ความได้เปรียบทางการแข่งขันผ่านหลายปัจจัย ซึ่งอาจรวมถึง การผลิตที่ถูกกว่า การเข้าถึงลูกค้าที่ดีขึ้น การสร้างแบรนด์ที่ดีขึ้น คุณภาพผลิตภัณฑ์ และระดับธุรกิจอัจฉริยะ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว บริษัทต้องตื่นตัวในการปรับปรุงพัฒนาเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่องในอุตสาหกรรม โดยคำนึงถึงความสามารถในการทำกำไรในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการในส่วนของลักษณะกิจการมีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนั้นผู้ประกอบการจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับปัจจัยดังกล่าว

และมองไปข้างหน้าถึงแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อปรับกลยุทธ์ให้สอดคล้องตามการเปลี่ยนแปลงที่ยังคงมีอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วมากขึ้น ซึ่งผู้ประกอบการทั้งกิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก และกิจการผลิตสินค้า/บริการ จะต้องมีการปรับตัวโดยเร็วเพื่อให้ธุรกิจของตนสามารถอยู่รอดในสภาวะที่เปลี่ยนแปลงไป

2. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยทั่วไปของกิจการในส่วนของ จำนวนพนักงานมีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนั้นผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับปัจจัยดังกล่าว พร้อมทั้งมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติงานของพนักงานแต่ละบุคคลอย่างชัดเจน มีการกระจายอำนาจให้พนักงานตามระดับต่าง ๆ อย่างเหมาะสม และควรมีการมอบหมายให้พนักงานสามารถตัดสินใจในการปฏิบัติงานเพื่อให้ผลการดำเนินงานของธุรกิจ มีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบธุรกิจมากยิ่งขึ้น

3. จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายนอกมีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ดังนั้น ธุรกิจต้องมีการศึกษาข้อมูลการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยภายนอกโดยเฉพาะปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่มีค่าความสัมพันธ์สูงสุดในปัจจัยทั้ง 4 ด้าน พร้อมใช้กระบวนการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก ในการประเมิน และทำความเข้าใจกับความเสี่ยงเชิงกลยุทธ์ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมภายนอก ทำให้องค์กรรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงภายนอก และปรับกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับสภาวะที่เปลี่ยนแปลงไป

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญปภัสสร จานทอง. (2557). อิทธิพลของปัจจัยภูมิหลัง การมุ่ง
ประกอบการ และเครือข่ายทางสังคม ต่อความสำเร็จทางธุรกิจ
ของผู้ประกอบการจังหวัดราชบุรี. วารสารสมาคมนักวิจัย.
19,1 (มกราคม-เมษายน), 123-134.
- ชูเกียรติ จากใจชน. (2546). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของ
ธุรกิจขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นฤมล พึ่งทอง. (2557). ปัจจัยภายในองค์กรและปัจจัยภายนอกองค์กร
ที่มีความสัมพันธ์กับการส่งออกของอุตสาหกรรมยางรถยนต์
จากประเทศไทย. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล.
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปภพพล เต็มธีรกิจ. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของ
ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม: กรณีศึกษา
อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์. วิทยานิพนธ์
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- พิชิต ฤทธิ์จรรยา. (2549). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. (พิมพ์
ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: แฮ้าส์ออฟคอร์มีส์.

มูลนิธิสถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง. (2559). **โครงการศึกษา**

**วิเคราะห์สถานภาพและโครงสร้าง SMEs ตามระยะการ
เติบโตทางธุรกิจ ภายใต้งานจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริม
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประจำปี.** กรุงเทพฯ:
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

รุ่งนภา ต่อดม. (2550). **ปัจจัยความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมในอุตสาหกรรมเกษตรภาคการค้า
ในจังหวัดฉะเชิงเทรา.** การศึกษาอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

วชรวิช รามอินทรา. (2561). **ธุรกิจค้าส่งค้าปลีกภูธร กรณีศึกษาธุรกิจ
ค้าส่งค้าปลีกในภาคใต้.** สงขลา: ธนาคารแห่งประเทศไทย
สำนักงานภาคใต้.

ศิริญา ตังนฤมิตร. (2558). **ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์.
วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.**

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2560).

SMEs 4.0 The Next Economic Revolution. กรุงเทพฯ:
สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

สำนักงานสถิติจังหวัดฉะเชิงเทรา. (2560). **สำมะโนอุตสาหกรรม
พ.ศ. 2560 ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดฉะเชิงเทรา.
ฉะเชิงเทรา: สำนักงานสถิติจังหวัดฉะเชิงเทรา.**

- Indarti, N. & Langenberg, M. (2004). **Factors Affecting Business Success Among SMEs: Empirical Evidences from Indonesia**. Paper Presented at The Second Biannual European Summer University.
- Sammut-Bonnici, T. & Galea, D. (2015). **PEST Analysis**. Malta: University of Malta.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. (3rd ed). New York: Harper and Row Publication.

